

Ekonomski odnosi sa inostranstvom predstavljaju vrlo značajan deo ekonomske aktivnosti svake zemlje. Bez obzira na svoje razvojne potencijale danas nijedna zemlja nije samoj sebi dovoljna, posebno ne u ekonomiji i u ekonomskom razvoju. Spoljna trgovina predstavlja najznačajniji i najstariji deo međunarodnih ekonomskih odnosa. Još od najstarijih vremena ona je predmet državnog regulisanja, usmeravanja i kontrole. Spoljna trgovina podrazumeva promet robe i usluga između različitih zemalja. Zahvaljujući spoljnoj trgovini dolazi do prevazilaženja neravnomernosti u rasporedu prirodnih bogatstava i uslova, takođe spoljna trgovina i uopšte međunarodni ekonomski odnosi omogućuju prenos znanja i tehnologije iz jednog kraja sveta u drugi. Naravno kako bi sve to bilo moguće došlo je do stvaranja različitih organizacija i institucija na globalnom planu koje imaju zadatke da usmeravaju i unapređuju međunarodne ekonomske odnose i saradnju među različitim zemljama.

Po tome je naročito bila poznata ekonomska politika merkantilizma, ali i kasnije praksa državnog kapitalizma i socijalizma, sve do današnjih dana kada država u toj oblasti ima vrlo značajne funkcije. Takav pristup države spoljnoj trgovini, sa ekonomskog stanovišta ima opravdanja u tome što država na taj način postiže:

Zaštitu sopstvenih ekonomskih i drugih interesa u ekonomskim odnosima sa drugim zemljama i međunarodnim institucijama i asocijacijama;

Korišćenje prednosti koje međunarodni ekonomski odnosi pružaju privrednom razvoju, posebno međunarodne podele rada;

Očuvanje autonomije zemlje u vođenju spotvene ekonomske politike i njenog učešća u kreiranju politike međunarodnih institucija i asocijacija.

Kao rezultat državne intervencije u oblasti spoljne trgovine, nastaje spoljnotrgovinska politika kao sistem državnih ciljeva, instrumenata i mera kojim ona reguliše i usmerava svoje trgovinske odnose sa inostranstvom. Spoljnotrgovinska politika je, najpre, deo politike ekonomskih odnosa zemlje sa inostranstvom i to je njen najznačajniji deo, jer spoljna trgovina zauzima glavno mesto u strukturi međunarodnih ekonomskih odnosa.

Kao i svaka druga politika i spoljnotrgovinska politika ima svoje ciljeve, koristi određene instrumente i preuzima određene mere. Njeni ciljevi u osnovi izražavaju ciljeve privrednog razvoja i tekućih ekonomskih kretanja u zemlji. To podrazumeva da spoljnotrgovinska politika treba da bude usklađena sa drugim politikama ne samo u pogledu ciljeva već i u pogledu mera koje koristi. To je bitan uslov efikasnosti ekonomske i spoljnotrgovinske politike.

Svaka zemlja pored međunarodnih ekonomskih ugovora kao instrumenata globalnog regulisanja ekonomskih odnosa između zemalja, koristi i autonomne instrumente radi regulisanja i ostvarivanja ciljeva svoje spoljnotrgovinske politike, nezavisno od drugih zemalja i asocijacija. U primeni tih instrumenata država ima veći stepen slobode, ali treba imati u vidu da je taj stepen slobode u praksi često ograničen sadržinom bilateralnih i multilateralnih ugovora koje je konkretna zemlja potpisala sa drugim zemljama ili međunarodnim asocijacijama.

Prema čl. 1 Zakon o spoljnotrgovinskom poslovanju, uređuje se spoljnotrgovinsko poslovanje u skladu sa pravilima Svetske trgovinske organizacije (STO) i propisima Evropske unije (EU). Izvoz robe je zakonom definisan kao iznošenje, slanje, odnosno isporuka robe sa teritorije Republike na teritoriju druge države u skladu sa carinskim propisima Republike.

Instrumentima za regulisanje izvoza primenjuju se u sistemu mera spoljnotrgovinske politike sa osnovnim ciljem da zemlja poveća izvoz svojih proizvoda i usluga. U te instrumente spadaju :

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com